Ձիւնարն օրօրւեց, անմիտ կրքով լի
Ընկաւ վտակի գիրկը կատաղած...
Ու վայրենու պէս, անխնայ հեւքով
Մատաղ չինարը պաղ գրկում՝ սեղմած
Առաջ սլացաւ վտակն հրճւանքով։
Բայց ճանապարհին, աւազոտ ափում
Նա դուրս շպրտեց մատաղ չինարին,
Դեռ չհասցրած իր նպատակին.
Իսկ ինքը ծածկւեց այն անհուն հեռւում,
Ուր վերջալոյսն էր նազանքով մարում
Ու ծովի կապոյտ ալիքը պարում։

(Թարգմ. В. Л. Величко-ից) Ե. Ս.

ԱՇՆԱՆ ՏԵՐԵՒ.

Դեղնած ու թօշնած, ó, տերև աշնան,
Սիւն, ունայնութեան պատկեր թառամած.
Մահաշունչ, սարսիչ, սուկումի նշան,
Մահ ես շշնջում, մրմնջում կամաց...

Վաղուց չէ, տերև՛, կեանք էիր բուրում,
Նայում կենսուրախ, կանաչով պատած...
Իսկ այժմ դողում մահի ճանկերում,
Սոսկում ես երգում, շշնջում կամաց...

Դեղնած ու թառամած, ó, տերև աշնան,
Վաղուց չէ՝ ես էլ կեանք էի երգում...
Այժմ յուսահատ, թօշնած քեզ նման,
Սոսկումն եմ յիշում մահւան ճանկերում...

Արշակ Տէր Յովսէփեան